

godt tilfreds med. Jeg maa derfor i enhver Henseende paa det bestemteste misrekommandere dette Lovforslag, saa meget mere som det, hvad man heller ikke har modbevist, og hvad jeg ret tydeligt har paavist, i vid Udstrækning netop er for Smed at rette Bager. Sjældent har man i noget Lovforslag i den Grad gjort sig skyldig i denne Misgerning. Det var noget helt andet, man vilde ramme, det paaviste jeg ved Citater fra alle de Sider, som netop har støttet Lovforslaget, men da det var for vanskeligt at udrette, slog man løs paa Embedsstanden, den var saa nem at slaa løs paa. Jeg tillader mig paa det mest indtrængende at anbefale, at saa mange som muligt stemmer mod dette Lovforslag. Jeg gør mig ingen Illusion om, at mine Ord skal faa nogen større praktisk Betydning, men jeg er vis paa, at de vil blive hilst med Glæde blandt alle dem, som føler sig brøstholdne ved Gennemførelsen af et saadant Lovforslag.

Rottbøll: Den ærede sidste Talers (Rambusch) Udtalelse om, at der ingen Grund er til et Lovforslag som dette, maa jeg bestemt modsige. Der er den gode gyldige Grund, som ogsaa var til Stede, da man begyndte paa Sagen, at her paa dette Omraade har vi ingen Regler haft. Det ene Ministerium har handlet paa een Maade, det andet paa en anden, og dermed er der fremkommet en Uklarhed, som for Embedsstanden selv efter min Mening er uheldig. Vi ser Bestemmelser i modsat Retning anvendt af de forskellige Ministerier; enhver ny Minister vil kunne faa andre Anskuelser om den Maade, hvorpaa han skal stille sig paa dette Omraade. Dette er en god og gyldig Grund til at fremsætte et saadant Lovforslag, og derfor haaber jeg ogsaa, at det høje Ting vil vedtage det. Man kan være uenig, om de enkelte Regler i det er bedre eller mindre gode end i det oprindelige Forslag, men eet maa det høje Ting kunne være enig med mig i, dette nemlig, at det er et stort Fremskridt at faa faste Regler at gaa frem efter, ikke blot for Samfundet i det hele taget, men ogsaa for den Embedsmændsstand, som Lovforslaget drejer sig om.

Rambusch: Jeg ser ikke, at den ærede sidste Taler i det, han anførte, har paavist nogen som helst Grund for et Lovforslag som dette. Er Reglerne paa dette Omraade noget forskellige, maatte man nok kunne finde ud af at rette paa

dem uden at skulle lave en Lov, der gaar over til et helt nyt Princip for Kontrollen.

Konseilspræsidenten (Klaus Bernsten): Den her omhandlede Sag er ikke ny, gennem flere Aar har den passeret Vejen mellem de to Ting, uden at vi er naaet til et Resultat. For det nuværende Ministeriums Vedkommende stiller Sagen sig jo saaledes, at Lovforslaget er et Arvegods fra Forfædrene. Der kan maaske være delte Meninger om, hvorvidt Ministeriet burde have vedgaaet Arv og Gæld. Men vi har fra vor Side ment, at der var Anledning til at have ensartede og nogenlunde faste Regler for hele dette Forhold, for at disse Spørgsmaal ikke skulde være Genstand for ret vilkaarlige og forskellige Afgørelser under de forskellige Ministerier. Naar Regeringen har ment at burde forelægge Lovforslaget saaledes, som det kom fra det andet Ting, og saaledes, som det i sin Tid var udarbejdet af den om denne Sag nedsatte Kommission, saa var det under Indflydelse af, at hele Kommissionen var enig i sin Indstilling, og at denne Kommission ikke var en vilkaarligt sammensat Kommission, men i sin Midte talte Medlemmer af Højesteret og fra de højeste Administrationsgrene. Naar baade de Medlemmer, der repræsenterede Embedsstanden udenfor Centraladministrationen, og de Medlemmer, der repræsenterede Centraladministrationen, kunde gaa med til en saadan Ordning, saa fandt Regeringen det ganske naturligt at forelægge Lovforslaget, saaledes som Kommissionen havde affattet det, og efter Forhandling med Tingene se at komme til et rimeligt Resultat. Jeg haaber, at det skal lykkes at gennemføre dette Lovforslag nu i denne Rigsdagssamling, og jeg skal paa den Foranledning, der er givet mig af det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Brandes), udtale, at Regeringen selvfølgelig med største Hensynsfuldhed skal søge at faa denne Lov bragt ud i det praktiske Liv, og der skal ikke, saa vidt det staar til os, fra nogen Side blive anvendt Drillerier eller Chikanerier overfor de Embedsmænd, der berøres af denne Lov. Selve Loven har jo sin pædagogiske Betydning, jeg kan ikke nægte, at der er enkelte, som vel rundeligt har taget til sig af Bivirksomheder, og jeg tror, at det vil have sin Betydning, at der drages rimelige Grænser for, hvad man overhovedet kan antage, at en Mand kan bestille samtidig med, at han skal varetage sin Stilling som Statseembedsmand. Men ved at indskrænke Bierhver-